

sømmelse i denne Sag. Det fremgaar tilstrækkeligt af det stenografiske Referat af Ingeniør Foss' Tale, der senere er offentliggjort.

Finansministeren (Brandes): Jeg har ikke bestridt, at Ingeniør Foss har refereret loyalt. Jeg påastaar blot, at Referatet er urigtigt. Der gives jo subjektivt rigtige Referater, som objektivt er ganske forkerte. Dertil hører i dette Tilfælde Ingeniør Foss'. Jeg hævder overfor den ærede Ordfører, at mit Referat er loyalt og desuden rigtigt. Jeg er fuldkommen vis i min Sag. Det var et Møde, hvor jeg selv som Finansminister førte Forsædet, og Forhandlingen var overmaade interessant, ikke mindst ved den Oplysning, vi bagefter fik om den store Foderstofforretnings Optræden ved denne Lejlighed, idet den krævede Pengestøtte af Staten paa et Tidspunkt, hvor det aldeles ikke var fornødent. Som min Kollega Indenrigsministeren lige sagde, kunde vedkommende have faaet at vide fra sin egen Bank, at der var fuld Rembours at faa. Den ærede Ordfører maa huske, at Begyndelsen til det hele var, at han og hans Kilde paastod, at der ingen Rembours var at faa, og at Staten skulde have skaffet den, og saa spørger jeg, om der egentlig kan rettes nogen Bebrejdelse overfor Regeringen i dette Tilfælde, naar det var muligt ad privat Vej at skaffe det, som krævedes. Hvad skulde saa egentlig Finansministeren eller Regeringen gøre ved den Lejlighed?

Den ærede Ordfører siger nu, at Meningen var, at man skulde indføre Hvede fra Amerika. Jeg vil dertil bemærke, at det er ikke det, den ærede Ordfører har sagt i sit Foredrag. Jeg vil bede den højtærede Formand om Tilladelse til at oplæse nogle Linier af det, den ærede Ordfører tidligere har sagt. Den ærede Ordfører sagde: „Det syntes, som om navnlig den højtærede Finansminister havde modsat sig, at Staten her skulde indvirke ved at stille Valuta til Raadighed“. Og senere hedder det: „Hvis det var sket, havde det været muligt paa et meget tidligt Tidspunkt at faa en stor Mængde Foderstoffer ført ind i Landet, og saa føler jeg mig ganske overbevist om, at saa havde det store Brødspørgsmaal i Virkeligheden i alt væsentligt været løst“. Jeg har altsaa forstaaet det saaledes, som det var Foderstoffer, der her var Tale om, og efter min Erindring var der Tale om Foderstoffer ved begge Møder.

Det er en meget stærk Beskyldning, den ærede Ordfører retter mod Regeringen, at vi har forsømt det Øjeblik, hvor vi fra Regeringens Side skulde have stillet store Pengebeløb til Raadighed, skaffet Rembourser — jeg ved ikke rigtigt med hvilke Midler, for Midlerne var jo ikke saaledes ved Haanden. Havde vi gjort det, saa havde vi været i en paradisisk Tilstand, og Brødspørgsmaalet og andre store Spørgsmaal, som vi senere har beskæftiget os med, var ikke kommet op. Alt dette hviler paa et ganske futilt Grundlag. Der forelaa aldeles ikke for Regeringen Opfordringer fra den overordentlige Kommission, fra Importører eller fra Banker om at være dem behjælpelige, og derfor er det — jeg vil ikke sige illoyalt, saadanne Ord bruger man jo ikke her i Salen, men jeg vil sige, at det er ret letsindigt af den ærede Ordfører at rette en saadan Beskyldning mod Regeringen, naar denne aldeles ikke den Gang har handlet paa en saadan Maade, at der kan rettes nogen Bebrejdelse imod den.

Ordføreren for Forespørgerne (P. Th. Nielsen): Maa jeg for det første, da den højtærede Finansminister nu efter Fortrykket citerer et Uddrag af min Tale, hvori der staar „Foderstoffer“, oplyse, at dette Ord skyldes en Fortalelse. Det er ikke noget, jeg finder paa nu, jeg har allerede i Gaar bedt Bureauet rette Ordet „Foderstoffer“ til „Korn“. At dette Ord giver den rette Mening, fremgaar af Sammenhængen. Der er tidligere nævnt Korn, og det fremgaar tydeligt, at det var Korn, Hvede, jeg tænkte paa.

Den højtærede Finansminister sagde, at Bankerne maatte kunne stille tilstrækkelige Rembourser. Det var maaske nok Tilfældet for enkelte Bankers Vedkommende, men jeg tvivler om, at den højtærede Minister vil paastaa, at det var Tilfældet for alle Bankers Vedkommende. Naar den højtærede Minister endvidere betonedede, at han i denne Sag havde gjort sin Pligt, vil jeg gøre opmærksom paa, at han jo selv understregede, at det at være betænkelig og forsigtig netop var en god Egenskab hos en Finansminister. Det vil jeg i al Almindelighed anerkende, men samtidig hævde, at ved denne Lejlighed var dog den højtærede Finansminister noget for betænkelig og noget for forsigtig.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem sagde, at han havde set mig paa Mødet og derfor havde antaget,